

forøge ved de to Sindsfygeanstalter. Jeg vil imidlertid forudsigge, at det vel kan være, at det vil føre til nogle Udgifter, naar den Tanke skal gjennemføres, som det ærede Udvalg her har udtalt sig for. Det er imidlertid ikke Udgifter af nogen som helst Betydning, om der end maatte blive Spørgsmaal om at give Bevilling til Kost og Lønning for en Lægekandidat til paa hver af de to Anstalter. Hvad det Spørgsmaal angaar, at disse Anstalter skulde overgaa til at være Statsanstalter, da har den ærede Ordfører allerede selv henpeget paa, hvad der er den største Vanskelighed ved dette Forholds Ordning, nemlig Forholdet til Kjøbenhavn. Det gaar vel ikke an, uden videre at gjøre de to Anstalter paa Dringe og ved Aarhus til Statsanstalter med Udelukkelse af Kjøbenhavn, og dog ikke desmindre lade Udgifterne dertil falde paa det hele Land; dette vilde være urigtigt. Dermed være det ikke sagt, at dette Forhold ikke kan ordnes, og for saa vidt man kommer til at søge det hele Forhold nærmere bestemt ved Lov — hvad der selvfølgelig er den Vej, man har at gaa, naar der skal træffes almindelige Forholdsregler i den Retning — vil der være Leilighed til nærmere at overveie dette Spørgsmaal, og det skal ganske vist blive inddraget under den Overveielse, jeg om Sagen i det Hele vil anstille. I Dvrigt har der hidtil været og er endnu tilfiede en anden Vanskelighed, som jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa, nemlig at de to forskjellige Hoveddele af Landet have havt at afdrage paa de Summer, som forskudsvis ere udrede af Statskassen til Opførelsen af de to Sindsfygeanstalter, og Forholdet i den Henseende er, tør jeg sige, ikke fuldstændig afviklet, saa i ethvert Tilfælde vil det vistnok være rigtigt at afvente det Tidspunkt, der ikke er meget fjernt, da Forholdet har fundet sin fuldstændige Afvikling.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) fremsatte det Spørgsmaal til mig, om jeg var i Stand til noger nærmere at angive, naar man kunde vente Resultatet af de Arbejder, som have været foretagne i Henseende til nye Regler for Kassekontrollen. Det kommer an paa, hvad det ærede Medlem forstaaer ved „nærmere Svar“. Jeg kan ikke angive Dagen, da Sagen kan blive bragt i Rigthighed. Lingen er nemlig den, at et Forslag er udarbejdet, men forinden dette Forslag skulde træde frem som bindende Regel eller Anordning har jeg troet, at det vilde være hensigtsmæssigt at give Mænd, der ere praktisk bekendte med Forholdene, Leilighed til at se paa det, fordi der her i høj Grad er Spørgsmaal om Forhold, som man kun kan faae rigtigt Blik paa ved at kjende Forholdene noget praktisk. De Erklæringer og Udtalelser, som jeg i den Henseende anser det for rigtigt at erhverve har jeg endnu ikke faaet, og jeg kan ikke vide, naar jeg faar dem. Jeg tør imidlertid haabe,

at det ikke skal vare længe, og med Hensyn til den videre Gang tør jeg sige, at Sagerne i det Ministerium, jeg har den Ære at forestaa, i alt Fald i Reglen fremmes med en Hurtighed, som jeg tror fortjener Paaskjønnelse. Jeg tror ikke at der er videre for mig at udtale, det skulde da være med Hensyn til Vindringsforslaget, som gaar ud paa en Forhøielse af Summen til Lyendet i Ostifternes Sindsfygeanstalt, som Udvalget vel har tiltraadt med det Forbehold, at Lønningsforhøielsen kun angaar Finantsaaret 1874—75. Jeg maa tilstaa, at, da jeg læste det var jeg ikke strax opmærksom paa, hvad jeg nu hører det har været Hensigten at lægge ind i denne Udtalelse, nemlig, at man derved vilde tage et Slags Forbehold med Hensyn til den noget stigende Udgift for Fremtiden. Der er imidlertid i den Henseende, saa vidt jeg fornaar at skjønne, ikke nogen Uoverensstemmelse til Stede imellem Udvalget og Sindsfygeanstaltens Bestyrelse. Jeg er i det Mindste for mit Bedkommende ganske enig med det ærede Udvalg i, at det ikke kan anse hensigtsmæssigt at ordne Forholdet saaledes, at man for bestandig bandt de paagjældende Personer til Anstalten, saa at man i sin Tid kunde vente at blive belemet med Understøttelser eller Pensioner til dem. For Dvrigt vil jeg dog sige, at jeg tvivler ingenlunde paa, at, hvis det Personale, som der her er Tale om, tjente Sindsfygeanstalten tro i en længere Arrække og opstod sig i Sindsfygeanstaltens Tjeneste, saa at de tilsidt ikke kunde arbejde mere paa Grund af høj Alder eller Svagelighed, saa vilde Rigsdagen ikke negte dem en billig Understøttelse, naar de bleve anbefalede dertil af deres Forsatte; men derom er der jo i dette Dieblit aldeles ikke Tale. Jeg tror ikke, at der er Nogen, som har ført Tanken saa vidt, Tanken har kun været den — og det forekommer mig, at dette billiges af den ærede Ordfører —, at det unegtelig har en stor Interesse for Anstalten at kunne beholde Folkene i en længere Tid, fordi Anstalten ikke er tjent med hyppig at skifte Personale og faae uvøvede Folk. I disse Forhold maa man ikke blot have Folk, som man kan stole paa, saaledes som det i Almindelighed ønskes af Alle med Hensyn til de Folk, som man har med at bestille; men der ud kræves her en vis Rutine og en vis Øvelse, og det vilde være uheldigt, om disse Anstalter skulde være udsatte for idelig at skifte. Det synes derfor at være et naturligt Middel til at holde Folk længere Tid i Tjenesten, at man kan give dem en rimelig mindre Forhøielse. Om den nu skal være netop saaledes, som den her er foreslaet, det er jo et andet Spørgsmaal, men derom vil der jo altid blive Leilighed til at forhandle, naar Spørgsmaalet desangaaende ligger praktisk for. I dette Dieblit er det jo ikke nødvendigt at træffe Bestemmelse derom.